

SETMANARI AUTONOMISTA D'ESQUERRES

Redacció i Administració: Carrer de Corró, 162

LA POLÍTICA DE VENJANCES

Una sessió de la Comissió Municipal Permanent

Segueix l'obra de venjances de l'Alcalde de R. O., senyor Camillo i Mustarós i de tota la colla de quimerosos que l'acompanyen. A les destitucions de l'agutzil senyor Guinart i Rocabert i altres empleats, ha seguit la del Secretari de l'Ajuntament, don Claudi de Boét i Bigas.

Sots l'excusa d'una incompatibilitat no provada encara, i decretada faltant a totes les disposicions vigents, dijous passat la Comissió Municipal Permanent acordà, per tres vots contra un, la destitució d'aquest funcionari. El segon Alcalde de R. O. que hem patit a Granollers durant el temps que governa Espanya el Comte de Xauen, dona carn a la fera, i la fera resta inconscientment astorada i satisfeta del botí que li tira l'home més funest que Granollers podria haver patit. En Camillo i Mustarós ha estat sempre un rabiós de marca; i avui ho és més encara d'ençà que seu al sitial que, com Alcalde de R. O., li pertoca.

Segueix la ratxada de disbarats i atropells que, emparats per En de Riba i En Trias de Bes, dicta En Rossell, sense ni saber el que fan, i voten i acorden En Camillo, En Prades i En Gibert.

On arribarem? A ben segur que a un carreró sense sortida i que l'única víctima serà la ciutat en darrer terme.

El què l'Ajuntament ha fet amb el Secretari és un acte de màxim caciquisme, contra tot dret i faltant a les lleis. Això, tots els qui ho feren, ben bé que ja ho sabien; sols que pot més la promesa d'un de Riba quan els diu que no els passarà res, puix que per això manen, que totes les disposicions escrites i en vigència. Llàstima que no hagi estat el mateix de Riba el qui votà la destitució d'En Boét! Fa pena de pensar que els responsables són uns infeliços que no saben el què han fet, i que, d'haver-hi i de fer-se justícia, ells, o els seus hereus satisfaran del seu peculí particular les mensualitats que al Secretari hauria de pagar-li l'Ajuntament durant tot el temps que estigui sospès. Si la inconsciència de les multituds no fos tan marcada, a ben segur que hi hauria algú que hi veuria clar; més, la ràbia tot ho cega, i ningú no sap on va.

Que feien una malifeta, sí que tots ho sabien; de no ésser així, com s'explica que, per ordre expressa de l'Alcalde, es tanquessin, pels agents de l'Alcaldia, to-

tes les portes de Ca la Ciutat, a fi i efecte de que a la sessió, que ha d'ésser pública, no hi entrès el poble? La coartada estigué ben pensada; és pròpia dels malvats que s'aprofiten de totes les circumstàncies que poden afavorir els seus plans de dolenteria.

Més, cap poble de l'importància de Granollers ha tingut de valdre's de mides semblants com les que prengué l'Alcalde dijous passat per impedir que els nostres amics tinguessin accés al saló de sessions. Tots els agents de l'autoritat en funcions actives i ordres terminats; la guàrdia civil preparada i a punta les ordres de l'Alcalde; les portes de l'Ajuntament, com ja hem dit, tancades ja d'una hora abans de la sessió. ¿Perquè tantes precaucions?

Si la raó els assisteix; si el poble està sols disposat a apoiar-les i a servir-les; si compleixen amb la Llei; si tothom, tothom, està al costat de l'Alcalde, ¿per què s'han de pendre mides com aquestes?...

Es que quan un sap que el que intenta fer és una vilesa, per moltes mides que prengui mai en té prou. I l'Alcalde de R. O., senyor Camillo i Mustarós, sabia de sobres que el que anaven a fer era una malifeta atemptatòria a tots els drets i que es veia obligat a portar-la a terme per a donar compliment a un gest de *chulo* que havia fet a la Guatlla.

Ell s'en penedirà. Aquest acord, com d'altres ja presos, són dels que tornen a la boca. I, admetent que la justícia fos prou dèbil per ésser comprada — que no pot admetre's — ni l'influència d'un Cambó ni la gent de la Lliga no es perpetuaran, i quan s'acabi aquesta dictadura d'ara encara pot restar penjada la pilota i, qui sap qui haurà d'abastar-la! ¿Caldrà recordar novament els casos d'en Viadé, de Sant Feliu, i de l'Alsina, de Mollet?

El què convindrà exigir, quan el cas arribi, és que no sigui Granollers qui pagui els plats trencats per quatre babaus, sino que hem de procurar que siguin, tal com als pobles esmentats, els consellers que votaren la destitució damunt dels qui caigui tota la responsabilitat. D'aquest punt ja ens en cuidarem nosaltres. Els pobles dignes, quan tenen la desgràcia de patir consellers tan rucs com els que avui pateix Granollers, be fan prou de suportar-los; no se'ls pot pas exigir, a més a més, que paguin les seves burres.

El fracàs d'una política

Ens volem referir, avui, al fracàs que han tingut els procediments emprats pels nostres amics polítics que governaren Granollers i el districte, no sols en els sis anys i escatx de govern dictatorial, sinó ja de molt abans.

Cal reconèixe'-ho sense eufemismes de cap mena: l'actuació pública dels homes que l'any 1915 imposaren, per la raó del convenciment, un criteri polític i una orientació sentida per una gran majoria, en els anys de govern dictatorial s'ha mixtificat, amb tot i que cal aclarir que els procediments de violència que arreu empraren els homes que mai no havien governat ni jamai no tornaran a governar, aquí a Granollers no es conegueren.

Els procediments propis dels homes de la dictadura no els sofrírem durant els anys del govern Primo de Rivera; s'han sentit molt més aguditzats en aquests deu mesos del govern de la Lliga Regionalista vers la normalitat (?), que no en aquells sis anys, quatre mesos i tretze dies de la primera dictadura. I és que els homes d'aquell temps eren una continuació dels vertaders i genuïns representants del poble granollerí; i, com a tals, no havien ni podien emprar procediments de govern que repugnen a tota consciència de ciutadà que vol ésser lliure.

A ben segur que aquestes nostres afirmacions podrien fer-les els dirigents de l'Ateneu Obrer Cultural si amb justícia i llibertat vulguessin manifestar-se. Altra hauria estat la seva sort, i altres els sofriments dels ciutadans inquietos, si la direcció de la cosa pública a Granollers hagués estat (com en quaiques moments semblava que anava a caure) en mans dels qui, com l'home de la brusa i el seu acompanyant en el carro de garrins la nit del 13 de juliol de 1912, intrigaven constantment per a fer-se—juntament amb els de la Guatlla— amb el govern de la ciutat nostra.

Més, això no priva que reconeguem els errors comesos pels alcaldes i consellers de la Dictadura.

L'actuació seguida en aquests darrers temps no responia al fet que creà la força en els anys 1915 a 1920. Ni es consultava l'opinió dels amics polítics, ni tan sols es pensava en que hi havien companys i amics. El darrer d'arribar era quasi sempre el primer d'asseure's. La noblesa en la manifestació del pensar, la sinceritat en el dir i la franquesa crua que alguns empraven, eren coses conceptuades com una declaració de guerra. El qui volia opinar, era considerat tot seguit com un enemic; i d'aques-

Contribuent

Quan se't presenti al cobrament l'impost d'inquilinat, recorda't que En Ramon Montañà assessor honorari de l'Alcaldia, paga 8'46 pessetes l'any. Es dir, DUES PESSETES AMB ONZE CÈNTIMS I MIG CADA TRIMESTRE.

ta manera va anar creixent el nombre d'enemics, sols i únicament per manca de tàctica dels dirigents.

La noblesa, molt certament sentida per part d'alguns dels principals directors, de que havien d'ésser tractats per igual els amics que els enemics, passà de mida, arribant a l'extrem de que en qualque modalitat de la vida de relació ciutadana que es presentés, quasi sempre era tractat millor l'enemic que no l'amic. —Aquest—devien dir-se—ja el tenim content, ja és dels nostres; a qui hem de sumar és als qui no estan amb nosaltres.—I en son desig d'acaparament, moltes i moltes vegades es sacrificà l'amic per a atendre el qui no ho era ni ho serà mai.

Aquella forma d'actuar ens ha portat a això que avui veiem: que els malagraits, als qui serviren millor, són els més acèrrims enemics. La gratitud és flor que no creix en els jardins dels malvats; i la incultura és també una mala herbota que ajuda a matar aqueixa flor tan preuada de la gratitud.

I, per a finalitzar, els qui, encara que forasters i sense cap dret, porten avui el timó del govern de la ciutat, ens ensenyen el camí que havien de seguir ahir els nostres amics. La consigna de l'Alcaldia és gràficament exposada: *Guerra a mort* a tots els que no comparteixin les seves quimeres amagatzemades durant quinze anys seguits. *El pacte de la fam* volen que produeixi tots els seus efectes. I, per a aconseguir-ho, no es deturen en els empleats més modestos, arriben també als comerciants i als industrials contra els qui l'Alcalde ha declarat i ha fet declarar el *bolcot* més asquerós.

Contra aquesta ignominia que es fa des de Ca la Ciutat, hem de respondre també amb el crit de guerra. La unió que hem de fer tots els industrials i comerciants que també tenim dret a la vida, haurà d'ésser sagrada; i aquesta unió ens donarà el triomf en temps no llunyà. I, com que la venjança és el *plaer dels deus*—i també dels homes,—nosaltres i solament nosaltres serem els qui imposarem en son dia la llei del Talió: *Ojo por ojo y diente por diente*.

REINART

Revisat per la censura governativa

En Cambó ha donat el «do» de pit

No és cert, com deien males llengües, que En Cambó, de l'Espanya gran, tingui cap corda adormida. Sols repassant les seves notes hom queda convençut... convençut de la poca vergonya que tenen alguns polítics.

Ja sap el *leader* de la Lliga que Madrid, país de tontos, és cel obert per als *barras* i d'aquí que el *nostre* Cambó sigui el rei de la «guta-percha».

«El Govern Berenguer ha prestat immensos serveis al país... però hi ha que reconèixer qualques errors entre els quals es destaca el dels nomenaments d'Alcalde i Tinents d'Alcalde de R. O....»

Definitiu! Edificant!... Per a caciquejar a Catalunya s'han concedit, als homes de la plaça de la Cucurulla, tots els alcaldes i tots els tinents, i quan algun els ha sortit *cubarot*, nova R. O., nou alcalde i tothom content.

Com que En Cambó la major part del temps viu a la Xina i els madrilenys semblen haver-s'hi nacionalitzat també, potsèr que a un i altres els haurà passat per alt la gentilesa del Comte d'Anual, ¡ai! volem dir de Xauen.

R.

Per al setmanari «L'Opinió»

Reblant el clau

El valent setmanari republicà socialista «L'Opinió» ha parlat de LLUITA. Tot i els anants i vinents i les inútils recomanacions, el setmanari barceloní copià la nota que hem publicat més d'una vegada i més de dues en les planes del nostre periòdic, per a posar de relleu el desinterès (?) amb que el conseller i primer contribuent don Agustí Aymerich, delegat del Matader, serveix els interessos de Granollers; així com també inserí aquella nova de la quantitat que En Ramon Montanyà s'ha fet assignar, pels seus amics de l'Ajuntament, en concepte d'arbitri d'inquilinat.

Darrerament en el número 129, aparegut divendres, dia 12, «L'Opinió» torna a parlar de LLUITA, i diu:

«El senyor Ramon Montanyà de Granollers. — Rebem d'aquest ciutadà unes ratlles molt atentes negant veracitat a la nota que publicarem reproduint paraules del setmanari *Lluita* d'aquella població. Nosaltres no podem fer altra cosa que convidar *Lluita* a que escaixi bé la seva informació.»

Nosaltres, que tenim a molt honor que una publicació com aquesta a la qual ens venim referint, tingui l'atenció de recollir les denúncies que formulem, tenim també l'obligació, i la cumplim amb entesa, d'escatir bé l'informació recollida per «L'Opinió».

Es ben cert i no hi ha ningú que en veritat ho pugui desmentir, que En Ramon Montanyà i Guasch, amic íntim i conseller honorari de l'ex-Alcalde de R. O. senyor Albert Rosàs i Macià, conegut vulgarment pel *Mistic de Loyola*, es cobrà els bons consells que li donava, fent-se rebaixar fins a **8'46 ptes.** la quantitat de **108 ptes.** que li corresponia pagar per l'impost d'inquilinat; i és cert també que en canviar l'alcalde i nomenar, també de R. O., el senyor Esteve Camillo i Mustarós, qui, tal com el seu antecessor, milita a les files de la Lliga Regionalista i continua rebent els consells del senyor Ramon Montanyà, aquest ciutadà tan honorable (?) segueix aconsellant En Camillo i continua pagant *dues pessetes amb onze cèntims i mig cada trimestre* en concepte d'inquilinat; quantitat aquesta que resulta irrisòria i molt inferior a la que té assignada el més modest dels obrers manuals.

Cal remarcar, per veure més clar la injustícia, que el senyor Ramon Montanyà viu en casa pròpia a la plaça de la Constitució, la millor de la ciutat; que té un establiment de robes de tal importància, que és considerada entre les de més categoria a Granollers.

I, si en el caire d'honoradesa tributativa, això que venim manifestant diu prou bé qui és

Inaugurem avui una secció nova, que podríem titular «Confessant unes culpes». Un company de causa, que veu clara la situació política de Granollers d'ahir, d'avui i del demà, ens dirà de temps en temps qualques veritats, bo i reconeixent que poden no agradar sempre. Més, com sigui que en aquesta casa creiem que hem de parlar clar als amics, donarem cabuda als articles d'aquest nou col·laborador, sempre que, a judici de la Redacció, no siguin contraproduents.

el senyor Montanyà, en son aspecte polític és per l'estil.

En Ramon Montanyà és encara — o ho ha estat fins fa molt poc — soci actiu i militant del Centre Catòlic, primera i única societat clerical de Granollers. Aqueixa condició li ha impossibilitat l'ingrés a La Unió Liberal, entitat que és la verdadera Casa del Poble liberal de Granollers.

El senyor Montanyà (R.), educat sempre en les Escoles Cristianes i ex-alumne militant, segueix les doctrines d'aquells bons germans, i té uns grans aparadors en son establiment on sovint s'hi exposen totes les imatges de totes les rifes que es fan per totes les associacions catòliques i té uns esplèndits balcons on s'hi posen els domassos i les estampes de consuetud en totes les diades de processons i en les festes del Crist Rei. Això no li priva, al senyor Ramon Montanyà, perquè exploti el cognom de Montanyà (metge a Barcelona, i persona a qui amb tots els respectes podem considerar que dignament pot militar en les files del socialisme català), i que ell vagi i vingui davant i darrera d'homes com Joaquim Maurín (qui sap amb quines intencions) el dia que aquest propagador de les idees comunistes ve a Granollers per a donar una conferència, i altre dia que ve Angel Pestaña miri — encara que inútilment — d'entaular conversa i amistat amb el conegut sindicalista.

I tot això de valguer-se de males arts per no pagar el què li pertoca, i tot el del Crist Rei, i moltes d'altres coses, nosaltres li perdonariem al senyor Ramon Montanyà, si aquest ciutadà no es movés de les fileres de la Lliga, que és on té el seu lloc i les seves amistats, com podrien dir-nos-ho el senyor don Jaume de Riba i don Josep M.ª Tries de Bes. Però el senyor Montanyà, com d'altres, senten ara la febre del republicanisme i criden i avaloten perquè **volen manar** quan s'implanti a Espanya la República.

Ai, pobre República i pobre ciutat nostra, en mans d'un trànsfuga i un rabiós com En Ramon Montanyà i Guasch!

Comunistes «pour rire»

Ens assabentem que els sindicalistes de La Unió Liberal preparen la reforma del Reglament en fervent col·laboració amb els conservadors que es solidaritzen amb l'obra a realitzar. I que de la reforma n'esdevindrà l'enlairament espiritual de la que serà casa pairal del comunisme granollerí.

Ho trobem lògic i ho aplaudim sense reserves.

¿No era ahir, en la festa d'homenatge als fundadors de la Casa, que el pulcre Valeri Mas cedia la presidència a l'Esteve Camillo, Alcalde de R. O., representant de la Dictadura,

i que per a sumar-se a la protesta organitzaren una vaga general en dia de mercat?

¿Què molt, doncs, que En Puntas, heroi de la nit del 12 de juliol, aconselli als seus amics que prestin conformitat a que no puguin ésser socis de La Unió Liberal els que vagin a processons, ni adornin els balcons de llurs cases en diades religioses?...

En el teatre *tutto e convenzionale*, deia el *signore Querubini*, i en la comèdia que el representa a Granollers, tot són *Querubinis*, blancs i roigs.

Z

Eleccions a La Unió Liberal

Diumenge es celebraren eleccions a La Unió Liberal. L'elecció de la Junta de Govern de la més important societat política local ha tingut sempre a Granollers molta importància però en aquesta ocasió en tingué encara més. N'és bona prova el contingent de votants (747 en total), quantitat a la qual mai no havien arribat els electors reunits per aital acte.

Les dues candidatures en lluita representaven dues modalitats ben destacades. Per una part, els que han regentat la Casa d'ençà del vot de censura a la Junta elegida en 1929, apoiats públicament pels rabiosos de la Guatlla i capitanejats per l'alcalde, senyor Camillo, i pels socis que no fan vida activa a la societat.

A més d'aquests, que s'apleguen sempre que s'hagi de fer qualche manifestació negativa, també hem de reconèixer l'aportació que al triomf d'aquesta candidatura hi prestà la joventut i els obrers que en nombre superior a un centenar han ingressat socis de La Unió Liberal en tot el què portem de l'any 1930.

De l'altra banda, s'aplegaven un gros nombre de socis que a diari cotitzen a la Casa, i que, ara com abans, són els que mostren més afecte a l'entitat social, els quals, davant l'impossibilitat d'estructurar una candidatura que fos la genuïna representació dels elements vitals de La Unió Liberal, volgueren demostrar que els dirigents que avui té nostra Associació no són els que més dret hi tenen.

Les persones d'una i altra candidatura no fan al cas; algunes d'elles cabien indistintament en qualsevol de les Juntes que es podien haver proclamat, segurs de representar una gran majoria.

Caracteritzats així els dos grups, la lluita resultava bastant nivellada. Els uns i els altres pensaven i volien guanyar. Els preparatius varen ésser fets en tota regla; i les eleccions resultaren molt renyides.

El resultat? Per 156 vots de majoria fou proclamada triomfant la candidatura que en direm governamental; si bé convindrà analitzar les característiques d'aquest triomf, més aparent que vertader.

La candidatura d'oposició a la Junta actual resultà a totes llums la vencedora. Al cap de deu mesos d'ésser canviada la Junta anterior per un vot de censura, es manifesta una oposició a la Junta actual, i obté 107 vots més que no obtingué la candidatura dels amics d'aquella Junta, que constitueixen l'oposició. Es això una derrota? L'oposició s'ho ha apuntat com un gran triomf perquè així resulta ésser-ho.

Seguim analitzant. Els amics de la situació són (segons pròpia manifestació) tot el poble. La Junta que demana ésser reelegida, va entrar amb un braó i una empena de cavall sicilià. Tots eren nous i purs. La purificació els venia de lluny; i amb aqueixa purificació entrarien a la Casa una munió de socis també nous de trinca i també purs del tot. Que han entrat socis nous en responen els taulons d'avisos i les altes registrades. Hom assegura que són més de cent els socis nous; la majoria, com podem suposar, amics de la Junta actual. Si a tot això hi afegim el fet de que la Junta actual no ha tingut encara cap encepada; que són moltíssims els que opinaven que havia de deixar-se'ls continuar els dos anys més perquè fessin la reforma del Reglament i portessin a cap tota la seva obra i els seus projectes, es veurà que els socis estaven del seu costat. I, si a tot aquest recull de fets que els afavorien hom hi uneix l'atropell que

representa que l'Alcalde de R. O., adicte a la Lliga, senyor Esteve Camillo, apart d'enviar els agents de la seva autoritat casa per casa recomanant la candidatura, ell també personalment anava a les cases de més confiança, i fins i tot repartia candidatures dins la sala teatre on l'elecció va celebrar-se, hom en dedueix que la candidatura dels de la situació havia de tenir bastants més vots que l'altra vegada. I no fou així, perquè havent votat cent quaranta dos socis més ara que en les anteriors eleccions, la candidatura dels que manen a la Unió i a l'Ajuntament tingué sols trenta cinc vots de més, mentre la que representava l'oposició en tingué cent set més ara que en l'altra elecció.

Qui ha guanyat? Per nosaltres ha guanyat el seny i el sentit comú. Creiem que ha guanyat La Unió Liberal, que en definitiva té una espiritualitat més d'acord amb els sentiments dels uns que no amb els dels que mai s'hi acosten. Volem creure que d'aquesta llicó n'aprendran els que han de regir aquesta societat. Els serà precís, si estimen la casa, que deixin el llastre que ara aparentment els fa surar, però que els ha de conduir al fracàs més estrepitos.

Si això que diem no s'hagués posat de manifest el dia de la festa d'homenatge, diumenge al vespre, després del triomf, el cafè de La Unió Liberal ho deia bé prou. Les eleccions de La Unió Liberal foren guanyades pels quimerosos de la Guatlla, però la gent de La Unió Liberal no havia guanyat.

Així les coses, hem de repetir que el triomf és dels que sortiren vençuts, demostració evident que La Unió Liberal, la casa de tots els liberals, ha d'ésser governada pels homes de sentiments i d'idealitat. Perquè així sigui, estarem constantment a l'aguait, disposats a fer prevaldre ço que constitueix la cèl·lula vital i l'única raó d'existència d'aquesta casa nostra, casa del poble liberal granollerí.

La República a Les Franqueses

La Nau, diu:

Acció Republicana a Les Franqueses. — Arreu de Catalunya i a manera que les circumstàncies ho permelen, l'entusiasme desvetllat per la ideologia d'Acció Republicana va prenent una forma concreta d'organització.

Sovint es reben a l'estatge central d'aquell partit comunicacions donant compte de la constitució de noves delegacions foranes

Ahir es rebé la notícia que ha quedat constituïda definitivament la de la vila de Les Franqueses. En ella s'hi apleguen els més destacats elements republicans de la localitat.»

Ens estranya molt que la pagesia d'aquest nostre poble veí s'hagi tornat antidinàstica. Ella, que sempre havia sentit el *pairalisme* de forma tan aguda i que ara s'ens torni republicana—d'Acció Republicana—la veritat, no ens ho sabem acabar. No obstant, seguim creient que aquest nou i flamant partit viu sols sota la clepsa recalfada d'En Morell, aquell cridaner de les bombes... de les bombes de treure aigua. De no ésser així, si de debò a Les Franqueses hi ha partit republicà dels d'ACCIÓ REPUBLICANA, serà senyal de que En Rovira de Villar, senyor feudal d'aquelles contrades, ha cregut oportú de fer-se i convertir els seus bens al republicanisme per al millor triomf de la candidatura d'En Trias de Bes I, si és així, ¿on anirem a parar amb aqueixa *república suïssa* que ens volen engiponar els electors de la Lliga per a impossibilitar la vinguda de cap altre candidat republicà al districte de Granollers Badalona!...

Municipals

Sessió de la Comissió Permanent

Dijous passat celebrà sessió la Comissió Permanent Municipal amb assistència de l'Alcalde senyor Camillo, tinents d'Alcalde senyors Prades i Gibert i el finent d'Alcalde substituït senyor Marimón.

Molt abans de l'hora senyalada per a la sessió, l'Alcalde ordenà tancar les portes de la Casa de la Ciutat i quan arribà l'hora de començar la sessió es deixà entrar un nombre de veïns proporcional als seients que hi ha al saló, tornant a fer tancar la porta, quedant al carrer casi tot el públic que desitjava entrar.

Oberta la sessió, s'aprova l'acta de l'anterior i a continuació són aprovats diferents dictàmens de la Comissió de Foment per a construccions d'obres.

Acte seguit es posa a discussió l'última part de l'ordre del dia, que es refereix a la incompatibilitat del Secretari. La presidència llegeix un escrit demanant que tot seguit es passi a votació la destitució del Secretari, però el senyor Marimón protesta d'aquesta actitud del senyor Alcalde, ja que el dijous anterior aquest assumpte va quedar sense aprovar-se per haver-se acordat, a instància de la minoria, que quedés damunt la taula per al seu estudi i que es portés la documentació que es va adreçar a la presidència per a justificar el cas, ja que la llei senyala que les incompatibilitats han d'ésser justificades i que ha d'ésser escoltat l'interessat.

Tot seguit la presidència llegeix l'escrit presentat pel senyor Secretari en el qual acompanya còpia del nomenament de recaptador per la taxa de rodaige fet per una societat anònima, demostrant que no depen directament de l'Estat.

Posada a votació, és aprovada la incompatibilitat pels vots de la majoria, amb el vot en contra del senyor Marimón, tot i que el Secretari fa els advertiments legals, llegint diferents articles de la llei que demostren que no està autoritzada, la Comissió Permanent, per a pendre aquests acords i que són de l'exclusiva competència del Ple de l'Ajuntament.

Votada, i, per tant, acordada per majoria de vots la incompatibilitat, la presidència proposa votar la destitució. El senyor Marimón protesta de que s'intenti seguir un procediment tan fora de llei, ja que el Reglament de Secretaris de l'any 1924 diu que una vegada aprovada la incompatibilitat, es donaran al secretari vuit dies perquè pugui optar per un del dos càrrecs i, per tant, legament no es pot pendre aquest acord que es proposa en aquesta sessió. La presidència, desatenent les explicacions d'aspecte legal que li fa el senyor Marimón, ordena que passi a votació l'acord de destitució i, fets altra vegada els advertiments legals pel Secretari, s'aprova amb el vot en contra del senyor Marimón.

A continuació es proposa nomenar Secretari habilitat el senyor Nicolau Godina i s'aprova també amb el vot en contra de la minoria, per considerar que no procedeix aquest nomenament, ja que la destitució que acaba d'ésser aprovada considera que és ilegal.

I no havent hi cap més assumpte a tractar, s'aixeca la sessió.

En el darrer número de LLUITA, corresponent a la setmana passada, en la ressenya de la sessió de la Comissió Permanent Municipal i en el paràgraf que parla del recurs interposat per l'empresa Cinças contra l'impost de vigilància, ha de dir que «si no el paguen les empreses d'Espectacles, amb MENYS motiu (i no amb MES, com va passar) l'haurien de pagar els cafès i els bars». Ho fem constar així perquè així quedi aclarida aquesta petita falta del caixista que canviava per complet el sentit del que havia de dir.

Pompes Fúnebres "LA VICTORIA, S. A."

Carrer de Barcelona, 30 ♦ GRANOLLERS ♦ Telèfon 267

Aquesta Empresa s'encarrega de tota classe de serveis funeraris ajustant-se a les disposicions regulades per la Llei de Sanitat
AUTOS COTXES FÚNEBRES "HISPANO" PER TRASLLAT DE RESTES MORTALS
 Gran assortit en CORONES, PENSAMENTS, CINTES, CREUS, ANGELS i demés estres funeraris

Aquesta Empresa garantitza al públic que tots els serveis que se li encarreguin, seran realitzats a preus més reduïts que en qualsevol altra
 funerària i amb tota rapidesa i pulcritud. **SERVEI PERMANENT**

Gran Fàbrica de Gaseoses i Sifons

Fàbrica

Carrer de Paludàries

CLOTET

Despatx

Plaça d'Àngel Guimerà

GRANOLLERS

TELÉFON 74

Tota l'aigua emprada per aquesta casa per a la fabricació dels seus acreditats productes és esterilitzada amb OZONO, el procediment científic de més eficàcia

Concessionari únic de les cases

Societat anònima DAMM

Orange Crush S. A. E.

Demaneu sempre el «Sifon Clotet» extra esterilitzat

≡ CASA PARÍS ≡

GRANOLLERS

La més important de Granoers en Camises, Gorres, Barrets, Corbates, Mitjons, Elàstics, Cinturons i Bisuteria

Camises Sport amb colls de dues formes

Perfumeria de les millors marques : Venda a raig

Vestir-se amb articles de la CASA PARÍS, és un segell de distinció

Vingui vostè a visitar les nostres vitrines

146 : Carrer del General Prim : 146